

vence 1919, která usnesši se na jmenování Eduarda St. okr. zvěrolékařem, výslovně doložila, že tu ustanovení zákona z 3. října 1907 č. 63 z. z. neplatí, čímž chtěla zřejmě naznačiti, že Eduarda St. okresním úředníkem nejmenovala.

Také v žádném jiném speciálním předpise zákonném není zsv-u dáno oprávnění, aby dozorčím výrokem rušil usnesení osk, kterým ustanovila určitou osobu za okr. zvěrolékaře, nejmenovavši jej úředníkem okresním.

Protože však nadřízený úřad může do právní sféry zastupitelských okresů jako samosprávných korporací, nadaných po zákonu právem seburčení, zasahovati konkrétními opatřeními dozorčími jen potud, pokud má pro takový zásah oporu v zákoně (srv. nález tohoto soudu Boh. 1193 adm.) a nař. rozhodnutí takového zákonného podkladu postrádá, bylo je ke stížnosti legitimované osk zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 2685.

Školství (Slovensko): Učitel na státní ludové škole, který byl po převratu na svém místě prozatímně ponechán, nemá právního nároku, aby byl v čsl. službě učitelské ustanoven (před nařízením č. 226/1923).

(Nález ze dne 24. září 1923 č. 12.381.)

Věc: Juraj V. v Hrubém Š. proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě stran propuštění ze služby a zastavení služebních požitků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Jiří V., v době převratu učitel na státní ludové škole v Hrubém Š., činný tam ode dne 1. září 1906, složiv po převratu slib věrnosti čsl. republice, byl podle § 2 zákona z 10. prosince 1918 č. 64 Sb. prozatímně ponechán na svém služebním místě. Když běželo o definitivní dosazení učitelů na státních školách, vyzval referát min. škol. školního inspektora v Trnavě, aby přiměl Jiřího V. k předložení dokladů o státním občanství čsl. Školní inspektor vyzval Jiřího V., aby předložil svůj domovský list. Domovský list předložený st-lem dne 14. června 1922 jest vydán obcí Hrubým Šurem dne 9. března 1922 a dosvědčuje, že Jiří V. v této obci v roce 1910 nabyt domovského práva podle § 6 uh. zák. čl. XXII z r. 1886.

Na to referát min. škol. nař. výnosem z 9. září 1922 propustil st-le na základě platných právních pravidel bez jakýchkoli nároků ze služby s odůvodněním, že podle předložených dokladů a úředních zpráv nabyt domovského práva na území čsl. republiky teprve po dni 1. ledna 1910 a že za přiznání domovského práva podle vl. nařízení č. 601/1920 do dne 31. prosince 1921 nežádal, takže prý dnem 1. ledna 1922 po rozumu zákona č. 236/1920 přestal býti čsl. státním občanem.

Stížnost uvádějí, že nař. výnosem bylo rozhodnuto o st-lově žádosti za definitivní dosazení, namítá, že úřad vycházel z mylného základu, přikloniv se k názoru, že st-l nabyt v obci na území

čsl. republiky domovského práva teprve po dni 1. ledna 1910, neboť jest sice pravda, že v nynějším svém bydlišti Hrubém Šuru nabyt domovského práva teprve dne 1. září 1910, ale do tohoto dne od roku 1904 měl — jak vychází z vysvědčení obce Vajas-Vatta, na nynějším území čsl. ležící, kteréžto vysvědčení měl žal. úřad ve spisech — domovské právo v posléze jmenované obci, byl do ní tedy dne 1. ledna 1910 příslušným. Odepřením definitivního dosazení a odebráním požitků aktivního úředníka byl pak st-l dotčen ve svých zákonných právech.

Ježto otázka státní příslušnosti st-lovy byla při rozhodování žal. úřadu otázkou prejudiciální, obsahuje námitka stížnosti výtku vadnosti skutkového zjištění, při čemž stížnost vychází z názoru, že st-l měl — jsa čsl. státním občanem — nárok na dosazení do služby učitele na státní lidové škole, kteréžto dosazení se byl také domáhal. Avšak po názoru nss nelze st-li přiznati takový nárok, neboť není zákonného předpisu, z něhož by pro bývalého státního učitele uherského, čsl. vládou ve funkci jen prozatímně ponechaného, takový nárok dal se odvoditi, nebylyť poměry osob učitelských při státních vyučovacích ústavech bývalého státu uherského na Slovensku, jichž úpravu nařízením slibuje § 10 zákona z 15. dubna 1920 č. 269 Sb., vůbec dosud takovýmto nařízením upraveny (srovnej nálezh tohoto soudu Boh. 2537 adm.), zejména tedy nebyly upraveny v ten rozum, že by uvedeným osobám učitelským přiznával se za určitých podmínek nějaký nárok na dosazení v čsl. státu. Takového nároku nemohla by ostatně učitelská osoba odvozovati ani ze žádné normy zákona z 15. dubna 1920 č. 269 Sb., kdyby snad i slušelo zákon ten považovati za směrodatný též pro osoby učitelské. St-l tudíž, nemaje vůbec zákonného nároku na své definitivní převzetí, tím, že nebyl převzat, nebyl v nějakém svém subjektivním právu dotčen (§ 2 zák. o ss) a jest již z té příčiny jeho stížnost bezdůvodná, aniž třeba zkoumati, zda řízení, na základě něhož úřad k svému rozhodnutí dospěl, trpí vadou čili nic.

Č. 2686.

Vyvlastnění. — Stavební ruch: I. Slovy »v obci« uvedeními v § 4 zák. č. 45/1922 jest rozuměti celé území obce a nikoliv jen »stavební obvod obce«, o němž mluví § 3 téhož zákona. — II. Vyvlastniti pozemek pro stavbu obytného stavení lze i ve prospěch osoby, která majíc byt, netrpí bytovou nouzí.

(Nález ze dne 24. září 1923 č. 14909.)

Věc: Anna, František a Josef Št-ovi v S. (adv. Dr. Ant. Kratochvíl z Hořic) proti zemské správě politické v Praze o vyvlastnění pozemku dle zákona o stavebním ruchu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Po provedeném řízení byl nálezhem osp-é v N. z 11. dubna 1922 na základě zákona z 27. ledna 1922 č. 45 Sb. vyvlastněn poze-